

Sygn. akt II C 175/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Agnieszka Kania-Zamorska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Mądzelewska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2021 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w B.

przeciwko S. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 175/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 grudnia 2020 roku D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od S. S. kwoty 5.206,05 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnianie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany w dniu 3 sierpnia 2016 roku zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, co skutkowało wypowiedzeniem umowy pożyczki, która uległa rozwiązaniu, a cała kwota pożyczki stała się natychmiast wymagalna. Podniesiono, że w dniu 30 grudnia 2016 roku na podstawie umowy przelewu wierzytelności (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zbyła na rzecz G. Windykacji (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego między innymi wierzytelność z umowy pożyczki zawartej z pozwanym, a w dniu 15 grudnia 2020 roku ów Fundusz dokonał cesji przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda. Wyjaśniono, że kwota dochodzona pozwem obejmuje należność główną w kwocie 3.595,90 zł, koszty udzielenia pożyczki w wysokości 286,29 zł oraz odsetki za opóźnienie w kwocie 1.323,86 zł.

(pozew k.3-4 v., pełnomocnictwo k.11)

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew ani wyjaśnień, nie stawił się na rozprawie w dniu 28 września 2021 roku, pomimo prawidłowego zawiadomienia, ani nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność.

(zarządzenie k.32, dowód doręczenia odpisu pozwu wraz ze zobowiązaniem k.33, dowód doręczenia zawiadomienia o rozprawie k.35, protokół rozprawy k.36-37)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2020 roku G. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w likwidacji z siedzibą w B. jako cedent zawarł z D. N. Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w B. jako cesjonariuszem umowę o przelew wierzytelności. Przedmiot umowy stanowiły wierzytelności określone szczegółowo w załączniku numer 1 do umowy, które to wierzytelności jak wskazano w umowie zbywca nabył od poprzedniego wierzyciela. Wierzytelności przechodziły na cesjonariusza z chwilą zawarcia umowy. W załączniku do umowy wskazano wierzytelność przeciwko pozwanemu S. S..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k.13-14, wyciąg z załącznika k.8, pełnomocnictwo k.9, k.12, wyciąg z rejestru funduszy k.9-10 i k.13-12 v.)

W dniu 16 grudnia 2020 roku D. N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. wygenerował pismo skierowane do S. S., w którym informował o nabyciu, na skutek umowy przelewu, wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 3 sierpnia 2016 roku i wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia z tego tytułu w kwocie 5.206,05 zł do dnia 28 grudnia 2020 roku.

(dowód: pismo k.6-7)

W dniu 28 grudnia 2020 roku D. N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w którym wskazano, że Fundusz ten nabył w drodze przelewu wierzytelności wobec dłużnika S. S. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej, a wysokość zobowiązania z tego tytułu na dzień wystawienia wyciągu wynosi 5.206,05 zł, w tym kwota 3.595,90 zł z tytułu kapitału, kwota 1.323,86 zł z tytułu odsetek i kwota 286,29 zł tytułem kosztów.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k.5, pełnomocnictwo k.10)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych dokumentów i ich kserokopii.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art.339 § 1 k.p.c. i art.340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art.339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie, twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, w tym zakresie legitymacji procesowej czynnej, przy czym wątpliwości te widoczne są prima facie.

Powód wskazywał, że objętą pozwem wierzytelność nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 15 grudnia 2020 roku z G. Windykacji (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w likwidacji z siedzibą w B., który to Fundusz nabył ową wierzytelność od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w drodze umowy cesji zawartej w dniu 30 grudnia 2016 roku.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagała zatem legitymacja procesowa czynna powoda, która podlegała badaniu przez Sąd z urzędu.

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. Jak wynika z art. 514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

W przedmiotowej sprawie, powód wywodził się legitymację procesową czynną z umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 roku. Jednocześnie wskazywał, że jest kolejnym nabywcą wierzytelności. A zatem, wykazanie legitymacji procesowej czynnej powoda wymagało przedstawienia nieprzerwanego ciągu cesji wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki, poczynając od pierwotnego wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, na powodzie kończąc. Albowiem, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* (nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada) powód mógł tylko wówczas skutecznie nabyć wierzytelności objętą pozwem, jeśli rzeczywiście przysługiwała ona podmiotowi dokonującemu jej zbycia na rzecz powoda. Powód ograniczył się jedynie do przedłożenia do akt sprawy umowy o przelew wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 roku oraz wygenerowanego zawiadomienia pozwanego o przelewie wierzytelności z dnia 16 grudnia 2020 roku. Nie przedłożono natomiast umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 30 grudnia 2016 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a G. Windykacji (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w B.. Tym samym, Sąd nie dysponował materiałem pozwalającym na przyjęcie, że przelew wierzytelności wywołał skutek w postaci przejścia wierzytelności objętej pozwem na powoda. Już ta okoliczność dawała podstawę do oddalenia powództwa.

Ponadto, nie przedstawiono żadnych dowodów na okoliczność zawarcia przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z S. S. w dniu 3 sierpnia 2016 roku umowy pożyczki, z której wynikałaby wierzytelność objęta pozwem oraz na okoliczność jej wysokości, warunków na których została zawarta, okresu jej obowiązywania i daty wymagalności. Do akt sprawy przedłożono jedynie wyciąg z załącznika numer 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 roku. Dokument ten, sporządzony w formie tabeli, może być postrzegany co najwyżej jako dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa zgodnie z art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie zawarte w jego treści. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Powód przedłożył także wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. W świetle art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 roku, wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu w postępowaniu cywilnym mają wyłącznie moc dokumentów prywatnych. W konsekwencji, dokument ten stanowi jedynie dowód tego, że w imieniu powoda złożono oświadczenie w nim zawarte. Nie jest dowodem na okoliczność skutecznego nabycia wierzytelności objętej pozwem, ani na okoliczność jej istnienia czy wysokości. Materialna moc dowodowa wskazanych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z

prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986 rok, nr 5, poz. 84).

W tym miejscu przypomnieć należy, iż w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie, w tym także warunkujących jego legitymację procesową czynną. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód winien wykazać, że jest legitymowany czynnie oraz, że pozwany obowiązany jest zapłacić mu oznaczoną w pozwie kwotę.

W niniejszej sprawie, powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika ciężarowi temu nie sprostał. Nie przedłożył dokumentów wykazujących fakt zawarcia umowy pożyczki z dnia 3 sierpnia 2016 roku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem, fakt skutecznego przejścia na swoją rzecz wierzytelności wynikającej z owej umowy w drodze cesji wierzytelności ani wykazujących istnienie i wysokość roszczeń objętego pozwem. Oczywistym jest, że dowodami takimi nie są zawiadomienie o przelewie z dnia 16 grudnia 2020 roku z wezwaniem do zapłaty, czy też wspomniany tabelaryczny wyciąg z załącznika numer 1 do umowy o przelew wierzytelności z dnia 15 grudnia 2020 roku ani wyciąg z ksiąg funduszu. W rezultacie, dochodzone pozwem roszczenie nie zostało udowodnione ani co zasady, ani co wysokości.

W niniejszej sprawie, nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia i jego wysokości obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie, powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń.

W niniejszej sprawie, uznać należy, że to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym jedynie dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu N. z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania istnienia ciągu umów przelewu wierzytelności, ich prawidłowości oraz istnienia zobowiązania pozwanej i jego wysokości istniała już na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenia te stanowiły podstawę roszczenia dochodzonego

niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, ani że jest legitymowany czynnie w niniejszej sprawie, ani że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.